

2. szám.
Julius 9-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minder postahivatálnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XVI kötet.

A TUDÓSOK MINDENT TUDNAK.

A tudósok mindent tudnak
Csak jó időt csinálni nem;
Mindennek tudják az okát,
Mi előjön a földszínen.

Tavaly hogyan kitalálták,
Mért nincs eső az alföldön?
Nem is lesz már, ha csak velünk
Egyet nem fordul a földgömb.

Mivel lapos, nincsen hegye
Mely a felhőt odaszítja;
És mert az ültetett fáknak
Vagyon ottan szörnyű híjja.

Mert a Tiszát szabályozták
Kiszárazták a sok mocsárt,
A mely annyi egészséges
Felhőnek való gözöt bocsát.

Mert nincs cisternánk, csatornánk,
Réteket öntöző árok,
S végül mert — nyakasak vagyunk
S hozzá — tudatlan barbárok.

Aztán itt van! tessék mostan:
Azt a paruplit! hogy' esik!
Pedig az alföld, mint tavaly,
Most is csak olyan róna sík.

Azóta sem nőtt rajta hegy.
Szerb tövisből sem lett pájma.
Legnagyobb hegy: trágyakupac
A hol tavaly csak ott áll ma.

Tiszánk úgy van, a hogy megvolt,
Árkunk ugy nincs, a hogy nem volt,
Mesterséges fűvetésről
Úgy nem tudunk, mint a megholt.

Nyakunk is kemény, mint tavaly,
Barbárok vagyunk mint tavaly,
Még is már az országút is
Olyan alattunk, mint a vaj.

Most már uszunk, most azt kérjük
Ne add uram olyan nagyon!
Engedj egy kis napot sütni
Hogy a szérű felszáradjon.

Mit mondanak a tudósok,
Hogy mostan hát mit csináljunk?
Mit ültessünk, mit árkoljunk?
Hogy fel ne kopjék az állunk.

Biz az irott tudományban
Semmi segedelem nincsen:
Legjobb gazda a jó idő,
Legfőbb tudós, — az Úr Isten.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Csak nincs szob a mulandosagnal a világon! Mindenek elmúlnak, csak ha az ember adóságot csinál, az nem múlik el soha, hanem megmarad öröki.

Ezen gondolatok megtamatac bennemet, mikor nem rigente üttem, megszoktam kocsmában, a hol izz vagyok rigenitül-otatul-fogva Stammgast; a hol izz vagyon egy asztal, a kit nekünk nygünknek szoktak bestekolnyi, a kik vagyunk: In, egy poeta, egy aktor, meg egy prokator.

Az 1860 dikban ütünk harman asztalnál, is beszültünk politkarul, mikor begyün negyedik: a nemzeti színisz, tetütül talpaig juratusnak öltözve. Eleinte megniztünk ütet, ki micsoda üveget kaphata, azon keresztül nize: valyon micsoda csuda ez? Talantan bizony ugy gyüte ide, a hogy színpadnak elfutot, Péleskei notariusbul? Hanem azutan csak latunk bene, hogy nagyon komoly abrazatot megesnyal, is at van penetrálva cselekedetinek nagysaga felül; azutan elkeztünk neki szanakoznyi; szeginy, bizonyosan meghaborota magát: valyon rigen van i igr. No majd holnap megmondunk a felesiginek, — hogy hivason a doktort.

Egy kis idő múlva megind ülünk keten, prokator öcsimel, asztalnál; gyünek keten, nemzeti színisz is nemzeti poeta karonfogvast, nagy larmával is sarkantyúval. Mosd mar keten voltak mink kető elen. Mosd mar nekik volt felyeb; mink öszedugtunk fejünket, csak ugy lasan beszilgettünk: de nem mertünk mondanyi, csak ugy madar nyelven, hogy az a másik kit barátunk — nagyon furesa; igen furesa.

Nem sokara ülök csak magam asztalnál, mind szokas, olvasok ujsagot; — had ezere „csing, dzing!“ gyün három barátom, nagy miltosagal; mind sarkantyúval, mind szeges buzoganyal, mind csati rudakal, is retenetes sas-ludtolakal. „Had te vin reactionarius! mig izz plundraba jarsz! kialtanak nekem; nem szigyelsz magadat? mink szigyenlünk hely eted nekedet!“ — de bizony csak utoljara in izz megszigyenletem engemet; is felfogatam, hogy matul fogva töb ilyen gyalazat engemet ne írje, minden multamat elszakitom, is odadom szabonak, hogy zsinorozon ki.

No csak azutan mult megind az idő szipen.

Had ezzer, a mind ülünk megind asztalnál, de (becsületekre mondok) nem politizaltunk; gyün barátunk, nemzeti színisz, egészen anglusnak öltözködve. No gondoltuk, ipen most vigezhető Rollet valami anglus darabul, este van, nem latyak; azon módon ide gyüt. Hanem elarulta ütet az a roszt lelkiismeret, a mi szeméibül kinizte: mind a ki elkövege gyilkosagot; kezte nekünk nagyon mentegetnyi a labat, ara ra fogta, hogy az a hibas. Mink csak fejünket meg csovalgatunk. Ez bizony megunta mar dicösösiget; no de nem csuda, hiszen ü kezte leg hamarab; elfaradhata alata a viselisben.

Megind csak mulat az idő, ezzer csak mid latunk? a mind ülünk keten is (teremtucsegilyenre mondom) nem politizaltunk, mar vannak ük keten; a poeta izz elvesztete a esizmaja nyelit, de mar egészen kontemnaltak bentünket. In is barátom a prokator csak ugy szitunk a fogunkat. Öklünket zsebünkbe dugva ösze izz szorítottunk; in, ha pintek nem let volna, mig talan valamid montam volna izz.

No de jól van: joban izz lesz mig jól.

Csak múlik az idő; megind csak ülök a magamba, asztal melete; bizony nem politizaltam: tanuim vannak ra, hogy egy csepet se politizaltam; — had ezzer csak „csisz-csosz“ gyün mind a három barátom — travestálva. In gondoltam, kivetek tan a kocsmat arendaba, is bealtak magukhoz kelnernek. Nem a, leültik hozam, is elkeztik engem traktalni per: ez a vin sas: ez a vedlet kurucz, etcaetera; csinylaltak mokat beltülem; egyik belealitota seres kancsot kalpagomba: „pardon! gondoltam: hütö medenceze,“ másik sastolamal piszkalta fogat; „pardon! gondoltam: czanstokher;“ harmadik primes mente ujamal letörülte vizes asztalt; „pardon! gondoltam bartwisch.“ — Is igr tovabat. Ecce had mar mosd megind in vagyok, a kinek a kontojara mas ökozs ember nevetheti. — Hanem mar in azir csak megmaradok eben bürben; — mert mig hogy „köpönyegforgatonak“ neveze valaki, — aszt se engedek, de azirt meglehet; — hanem hogy engemet valaki „nadrágforgatonak“ nevezhese, mar ara csak aszt mondok az ezzeri sarosvarmegyei kolegam szavaival, hogy ilyen eset „sem nem vagyon, sem nem nincsen, sem nem talaltatodik“

Tallérossy von Zebulon.

John Bull beszéde a sógorához,

a ki mingyárt a vízbe fog fúlni.

Látod Dani, mondtam, hogy ne menj a vízbe, *a mig úszni nem tudsz*. Átkozott rosz mulatság, mikor az embernek a lába alól *eltűnik a föld*, s egészen vízre kénytelen támaszkodni. Az igaz, hogy én hoztalak ebbe a fürdőbe, de én azt gondoltam, hogy tudsz úszni, ha tudtam volna, hogy nem tudsz, vettem volna neked egy *life preservert*, azt kötöttük volna a derekadra; a papádat már egyszer így úsztattam ki *1852-ben* egy *londoni kötésű* életmentővel. De hát most is kihúzhattalak volna, lám nyújtottam a csáklyám végét, de te nem akartad megfogni, mert sáros volt a vége. Hja Dani sógor, ilyenkor ne nézd azt, hogy mi sáros, mi nem? Hát én hányszor bepiszkolom a kezemet! Látod, utoljára is a víznek tökéletesen igaza van ellenedben; mert minthogy te *nehézebb* vagy, mint a víz, természetesen hogy le kell menned a fenekére. Az igaz, hogy én a dereglyémmel segítségedre mehetnék, de látod, nekem ez a dereglye másra kell; most épen halászom; s te az eviczkeléssel igen szépen felzavartad a vizet; csak nem kívánhatod, hogy a kedvedért abba hagyjam a halászást, s aztán az alatt *Luiz szomszéd* halásznék helyettem a *zavarosban*. Azonkívül azt is gondold meg, hogy mennyi mindenfelé kell nekem vigyáznom; hátha a *chinai jószágomba* kell hirtelen elcsónakáznom? hátha az *amerikai bir-*

tokomba kell frissen eleveznem? hátha az *indiai dominiumomba* kell hirtelen lerándulnom? Oh te nem is képzeled, mennyi bajunk van nekünk szegény gazdagoknak, azt sem tudjuk, melyik birtokunk után lássunk. Ugysegéljen, sokszor arra sem érek rá, hogy egy koldusnak egy krajczárt adjak, annyira el vagyok foglalva a *pénzbeszedéssel*. Hanem hogy ne hidd, mintha valami szivtelen ember volnék, hát majd én elkezdlek helyetted kiabálni: „segítség! segítség! emberek! jöjjenek!” Tán csak lesz annyi emberség a *többieken*, hogy ha meghallják, hát nem hagynak a vízbe veszni. A Luiz ugyan megtehetné, hanem az bizonyosan arra vár, hogy ígérjek neki érted valami *præmiumot*. Pedig azt nem örömet tenném, sógor. Nem azért, mintha sajnálnám, hogy *nekem* annyival *kevesebb* lesz, hanem az bánt, hogy *neki* annyival *több* lenne. Hanem azért ne búsulj Dani sógor; ezzel nem mondtam azt, hogy épenséggel nem akarok megmozdulni a bárkámmal érted; ne félj! az ember csak addig van a víz fenekén, a mig bele nem fulladt; akkor mingyárt feljön a víz színére. — Odáig csak elnézem a bajodat, türelmesen elviselem a te kinlódásaidat. De már azt, hogy a halak megegyenek, Goddam! csakugyan nem engedem. Ha látom, hogy már véged van; akkor majd beszélök a fiaimmal, hogy mit csináljunk?

Hajdan és most.

Elindul a lovag
Véres háboruba;
Én is elindulok
Éji rendez-vous-ra.

Bús hölgy a lovagot
Erkélyen siratja;
Engem Nettikém vár,
Kertben a lugasba.

Lovag megütközik
Törökkel, tatárral;
Én is megütközöm
Komondor kutyákkal.

Lovag hős halállal
Csatatéren marad;
Egyetlen attilám
Szárnya oda szakad.

Tulságos nagy figyelem.

- Kit tetszik keresni?
- Itten van kérem alásan Román Dávid ur?
- Olyan nevű ur nincs ebben a hivatalban.
- Dehogyan nincs, hiszen ő itten az iktató.
- Azt Oláh Dávidnak hiják.
- Hiszen tudom, kérem alásan, de nem merem úgy mondani; mert azért megszoktak haragudni az emberre.

Jutalom kitűzés.

Kérdés: hogyan lehetne abból, hogy Meklenburgba behozatott a botbüntetés s minden gazda törvényesen felhatalmaztatott: a cselédjét, napszámosát és egyéb alattvalóját sajátkezüleg megbotozhatni, — valahogy kiűteni azt, hogy a magyaroknál pandurenwirtschaft van!

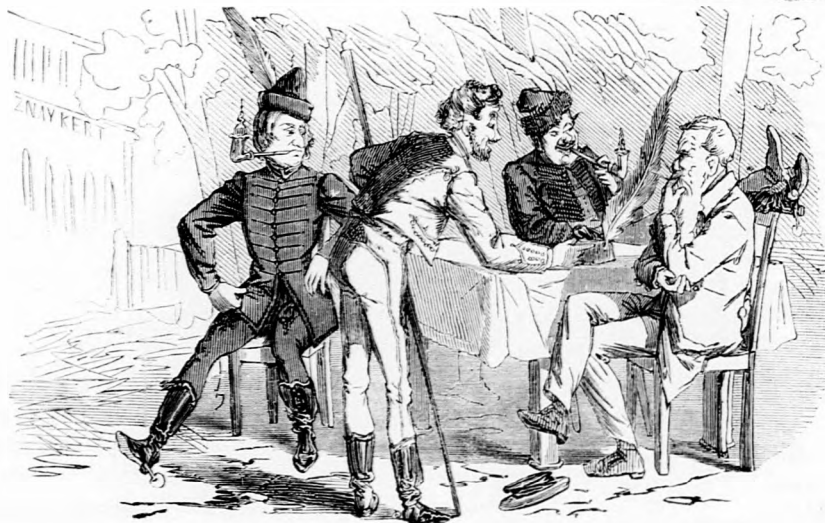
Sic transit gloria mundi. (olvasd: módi)

Mikor még csak a színész kezdett magyar ruhában járni s a másik három csufolta érte.

Mikor már az író is hozzá állt s a másik kettő kezdett gondolkodóba esni.

Mikor mind a hárman szövetkeztek, — s csak Zebulon volt még hátra.

Sic transit gloria mundi. (olvasd: módi)

Mikor a színész kez-
dett ismét megvedleni,
s a másik három mor-
gott rá érte.

Mikor az író is fel-
esapott hozzá, s a má-
sik kettő duzzogott.

Mikor mind a hár-
man hátra mentek, s
Zebulon maradt még
— elől.

Sic transit gloria
mundi!

Özvegyszerfiak.

J. Esztertől.

(Folytatás)

— Én hát édes uram elmegyek, majd addig meglesznek Imrével — bucsuzott az asszony — legyen olyan jó édes Imrém, ide készítettem a moslékot a hízóknak estére, ha dörömbölnék, töltsé a vályúba; maguknak ott lesz a vacsora a fal szekrényben, tegnapi maradék lúd-hús, meg friss sajt, a kenyér is ott van. Már csak viselje gondját, inkább tegye hallatlanná, ha ok nélkül zugolódik magára is.

Soha se aggódjék mesterné asszonyom, válaszolt a legény, minden jól lesz; adjon kukoriczát, még a ludakat is megtömöm.

— Rá ér az, mikor megjövök, tudnak azok várni, csak azoknak a hízóknak adjon.

— Ugyan mért nem mégy már, rivalt Péter mester feleségére, egyik mankója végével mérgesen szurdalva a földet, bár csak itt hagyna az a kocsis, a hátadra kötém azt a batyut, de még is el kellene vinned ma! azt már kimondtam. A helyett, hogy valamivel sietnél, csak a nyelved jár.

— Isten áldja édes uram, monda Sára néne, ne bocsásson el haraggal, meglássa, előbb itthon leszek, mint gondolná.

— De hát credj ám már, ne hálálkodjál, volt a türelmetlen felelet.

Alig hogy a borral nagyon eltelt kocsis éhes lovait — reggel óta nem adott nekik se enni se inni — ostorral jól megabakolta, futottak szegény párák a mint birtak, de még nem értek ki a városból, mikor már a párnákat megrendelő asszonyság Örbel uramhoz érkezett. Hetivásár volt, egyéb teendőit előbb elvégezte, ezt hagyta utoljára, hogy majd a párnákat itt a kocsira felteheti s vízi egyenesen haza.

— Jaj édes tensasszony, panaszkodott siralmas hangon majsztram, olyan ám az az én feleségem, nem tud az maradni, már elvitte a munkát, én hiába beszéllek neki, fültette a fejébe, hogy ő még ma átadja, én szegény tehetetlen beteg vagyok, kifogott rajtam, rá se hallgat, ha én valamit tanácsolok, tesz, vesz, a hogy neki tetszik; most már nagyon mehetnékje volt, mintha itthon semmi dolog se volna. Jaj nekem, hogy én nem mozdulhatok!

— Semmit se boszankodjék édes Örbel uram, biztatta nyájasan az urhölgy, a párnák árát kifizetem, a mult héten, hogy benn voltam nézni, láttam: hogy szépek lesznek; meglegésem velök, Örbelné asszonyomat meg a magam kocsiján haza küldöm, egész nap pihentek lovaim a vendéglő istállójában, fel se veszik azt az egy órai ide oda utat, ki se fogatok. Ejnye egy kocsis állt meg, itt sok ember kíséri szánakozó ijedt arczokkal, valakit emelnek le róla.

Örbelné asszonyom kocsisának még nem volt elég a borból, a város végén egy sarok korcsmába betekintett egy italra, mikor aztán kijött, ütötte lovait még az estornyével is, azok nyomorultak neki indultak, s a fordulónál hozzá vágódott a kocsis a ház szögletéhez; szegény Örbelné feje bezuott és szörayet halt. Őt hoz-

ták haza holtan, csakugyan előbb itthon volt, mint Örbel uram várta, ki elfeledte mankóit, ment be ő is a résztvevő népséggel, a holtan kiterített nőre borult, sirt keversesen.

Látja édes tensasszony ezt a szerencsétlenséget! csaknem harmincz esztendeig éltünk együtt békével, már egészen ismertem minden gyengeségét szegény feleségemnek, hol lesz most másik helyette, hogyan szokom magam is másik asszonyhoz?!

A bámulók közt ott volt az átellenben lakó kapitány urék száraz dajkája Nancsi, egy tizennyolcz és nyegvennyolcz között lévő gyors eszű leány, hirtelen elgondolta, mennyire szoktak ő hozzá a kapitány urék gyerekei. Ne busuljon, szólt vigasztalólag, édes ur! ezt az isten már elvette, majd ad megint másikat; csak hogy már ilyen szépen meggyógyult. Örbel uram akkor vette észre, hogy mankói künn maradtak, és ő jár, kel nélkülök, miut baja előtt; másnap felküldte a padlásra, a temetésre is már a vastag nádbotra támaszkodva ment.

Néhány nap alatt igen megérezte a három férfi, hogy nincs a gondos Sára; maradt ugyan tele láda és kamra, meg a sok szárnyas állat, meg a szép két hízó, de azokkal mind bajlódni kellett, aztán meg a készhez voltak szokva.

Kitekintek egy kicsit az utcára, biztatta magát a bús ösvegy ember, majd esztendeje már, hogy sehol se voltam, pedig lám csak mondani kellett volna. Ki is volt az, a ki olyan okosan észrevette, hogy meggyógyultam? azt hiszem, még rá tudna beszélni, verjem össze a bokámat, nem fáj nekem azóta egy porczikám se. Hanem egy rendtartó asszony csakugyan kellene a házhoz, talán nem venné rossz néven Nánicsika, ha szememet rá vetném. — Mert nagyon jól emlékezett már Örbel uram, ki volt az, kinek szavát ő nem felejtheti. Ki nézek én, arra felé dűnyögött özvegy emberünk, az alatt, mint a közmondás tartja: kezébe adta az ördög a borostát, elő szedte ünnepi ruháit, azokat porolta, kefélte, bajszát kente, pödörte, haját is rendezte. Ejnye ni, dörmögött magában, ha még soká tartott volna, egészen ősz lennék, most már legelső dolgom volna megköszönni annak az áldott Nánicsikának, hogy olyan szép szavakkal biztatott nagy bánatomban, sokat jön meg a kapitányék gyerekeivel, valahol majd találkozom vele, illő, hogy utána járjak, mikor ő állított lábra, legjobb lesz, meglesem, mikor ezen megy, aztán elkisérem, többet beszélgethetünk egy-ölről másról.

Nánicsikára pedig nem kellett soká várni, ment a gyerekekkel a czipra kertbe.

Örbel uram elkisérte, köszönte neki részvétét az ő nagy bajában, el mondta, hogy van ő neki most vesződsége: a sok baromf, azok a hízók, mind el kell adni, nem gyöz velök vesződni, asszony kellene ahhoz.

Dehogy adjuk el édes ur! nem adunk el semmit, mosolygott Nánicsika Örbel uram szeme közé.

Örbel Péter mester gyakori látogatója lett a czipra kertnek, mikor aztán az idő télire vált, akkor ő is megülte vigan lakodalmát Nánicsikával, épen lábtörése évfordulóján. A hárfás cigány asszonyt is elhivatta; illő: hogy a most esztendő nagy szenvedés emlékére most már, mikor se baj! örüljön, mennyire csak örülhet.

Kapitányné asszonyág is ott volt a kis urfiakkal és a kis kisasszonyokkal, nehezen váltak meg kedves Náncisijoktól, mennyi mindenféle játékot ki tudott gondolni, ígérték, hogy majd gyakran eljönnek hozzá.

Az új asszony szépen megezirógatta Péter mestert, ne nevezze ötöt asszonynak, se feleségnek, azt se mondja Náncsikám, ő se uramozza, hanem nevezzék egymást kölesönösen saczikámnak. Már hogy ne tetstett volna ez a menyecske?

Itt az élésládakules, a kamrakules, a sublótkules, saczikám! mond a gazda elragadtatva, gazdasszonkodjál, süs, főzz.

Sütni! főzni! igen ám, de mikor valaki azt még nem próbálta, azt se tudja, min kezdje? Náncsikának még látni se volt alkalma, mint készül az étel. Kapitány uréknál a privátdiener megterített, azután a vendéglőből meghozta a kész ételt, ahhoz csak hozzá kellett ülni.

Samu fiam rakj tüzet, hozz vizet; rendelkezett a boldog gazda, legyen kéznél, majd lesz jó ebéd, a szád is megnyalod utána.

Lett is aztán főzés, kevert, habart a menyecske paprikát, köményt, hajmát, majorannát, — a mit csak szegény Sára asszony beszerzett — lisztet, darát, köleskását, de csak nem lett ételformája semminek, hát még az ize! maga a főzőné se bírta lenyelni a kóstolni bevett falatot se. Akkor észbe jut, hogy hát ez a sok tyúk mire való? süit ő azokból egyet; épen egy konyhábajáró öreg tyukja Sára asszonynak ott libbent, azt hirtelen elfogta, fejét levágta, tollát letépte, imígy, amugy, feltisztította, aztán egy lábasba feltette sülni.

A vén tyúk kövér volt, lett volna belőle igen jó leves, a husa is megfőtt volna puhára, ha azt tudta volna Náncsika, de így, noha délután két óra mult, mikor végre hozzá ülhetek a szép asszony főztéhez, hanem enni nem lehetett belőle, még Samu foga se fogta, maga a menyecske is igen izetlennek találta, nem csak keménynek, egészen sótlan volt.

Nem lehet itt egy jó falatot főzni, saczikám, monda fitymálva; ölessük le azokat a bízókat, mindjárt lesz jó sonka.

Édes saczikám, nincs még olyan fagy, bátorkodott ellent mondani a gazda, elromlanék az a két nagy disznó husa.

Megezzszük s nem romlik el, okoskodott az asszony, híj csak Samuka fiacskám egy hentest, de hogy is koplalunk mi, két kövér disznó mellett! Másnap perze hogy lett disznó ölés, annyit azonban még is engedett Náncsika, hogy egyik hizó megmaradhat Karácsonyig. Most már volt minden, de azért tudott ő azon a jó fris kolbáson is rontani; bele dobálta forró vízbe, mint a krajczáros virslit.

Örbel uram csudálkozva tapasztalta, mint lehet asszonyszemélynek főzészöz nem érteni. Nyáron sült pecsenyeről szó se lehetett, arra már a száját se tátsa, pedig a sok baromfi ugyan elfogyott, alig lézengett tavasz felé nehány az udvaron. Új évre malacot vett régi szokás szerint a mester, hogy a gazdaság előre túrjon. Az ifjasszony Samukával megölette, tisztította, azután elküldte a pékhez. Samunak eszébe jutott, milyen bõrít piritott a nyársra huzott malacznak Sára néne — ugy

törött mint az üveg — ezt a süit csak úgy fonyasztotta, de még a szaga se kívánatos ennek. Biz azt az ifjasszony fölbontatlan, bélestől, mindenestől küldte sütni, attól aztán Örbel uram igazán rosszul lett, kenő asszonyt kellett hívni, hogy a csömört kikenje belőle, meg is kente, marieskolta minden porcikáját, rá is olvasott: „haadszhasználjonhanemadszhabdfájjon“, de mindamelllett csak nagy nehezen bírta megemészteni Örbel uram újévi pecsenye szagát. A kenyérsütést is megpróbálta egypárszor az új asszony, míg a hombárban talált lisztben tartott, de nem lett abból ehető kenyér, még az a koldus se nyitott be többé ajtajokon, a kinek adott belőle. Sokkal jobb azt készen venni, gondolta a próba után, kapni mindennap puhát a piaczon. Az igaz, de már tavasz felé mindent ugy kellett venni, a mi máskor újat ért, az mind elfogyott, a két nagy disznóból csak egyiknek a feje lógott a kamrában, az udvaron se tyúk, se lúd. elpusztult minden. A mit Náncsika el nem pancsolt, azt eladogatta, még a sublotba szépen lerakott a lassos sávoly kendőket, abroszokat is, miket a szövetőknek Sára néne mintául szokott mutogatni, mind becsérelgette a házaló zsidótól tarka barka kendő, szinehagyó vigenóknak valókért.

Péter mester igazán öszülhetett, saczikájának egy hétre kellett annyi költség, mennyivel a feleség félévig is beérte, hogy pedig az ő számára készült volna valami csemege, arra nem is gondolt, arról szó se lehetett, hanem hallhatta eleget a sok panaszt, szemrehányást, hogy miért házasodott meg, ha nem bir egy asszonyt eltartani, miért járt ő utána, minek vette el öt nyomorúságra? mikor neki oly jó dolga volt.

Ugy itt hagyja, csak sokat nyögjön, finyáskodjék. Válogathat is ilyen ember. — Magam is szeretnék váltogatni, pattogott a menyecske, minden fejkötömön piszkos már a pántlika, mikor adott nekem fejkötőre valót? azt csak tudhatta, hogy asszonynak fejkötő kell, de arra ugy-e soha rá se gondol; csak a maga szája izét keresi; pénzt meg semmire se tud adni. Örbel uram nagy beteg lett, ágyba fekvő, már a kenés se használt neki, feküdt egész nyáron, Náncsika napestig a kapitányéknál volt gond nélkül, nem bánta, akár mit csinálnak ott, hon, de még az otthon levők se bánták, hogy nem kotyvaszt nekik; főzött Sanu olyan jó krumpisterezet meg juhúsos kását, hogy még gazdája is jól ellakott belőle ott az ágyban. A menyecske, mint valami kisértet, este későn járt haza, körülnézni, lehet-e pénz a háznál? elkelt-e valami munka? vagy vittek-e el a dolgoztatók? s ha igen, akkor aztán hízelt, nem sajnálta a szép szót, s ha azzal el nem csalhatta a keresményt, csörölt pörölt, míg főkötőre valót nem kapott, mindig kellett neki fejkötő, ugy látszott, el akar annyit viselni egy év alatt, mintha már husz év óta főkötőben járna, tán érezte, hogy ugy sem soká viseli.

(Vége következik.)

A cochinchinai csibék.

— Nem vesz a tekint. uram cochinchinai csibéket?

— Mit csinálnék én ezekkel? Hisz ezeket még ruházni is nekem kellene.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Mi lesz már az egész világból, ha így haladnak az állapotok? — Kérdésben a felelet: „m i l e s.”

— — Bécsben a pénzverő intézetből fele legénységet elbocsátották. (Jól tették, úgy is vannak elegenden, a kik a pénzt elverik.)

— Mikor pozsonyi diák voltam, mert voltam ám én diák is, mielőtt e hasznos mesterségre adtam volna a tenyeremet; hát akkor nyakaztak le épen egy pozsony-megyei városban egy város hajdút, a ki nem kevesebb, mint huszonnégyszer gyujtogatott: és miért? talán boszúból? nem; vagy bolond szenvedélyből? azt sem; hanem csupán azért, hogy egy arany jutalom volt annak a számára kiszabva, a ki a tűzveszély színhelyén legelőször megjelen a fecskendővel. Hát ő ezt az egy aranyos jutalmat legkönnyebben vélte az által elnyerhetőnek, hogy maga megcsinálta a tüzet, s nála állván a fecskendő-szin kulcsa, maga sietett oda leghamarább az oltószerekkel; míg egyszer aztán rajta kapták s huszonháromszor koszorúzott fejét a huszonnegyedik pályázatnál in natura tették a tenyerébe. Valahányszor lord Feuerbrandról beszélnek, mindig eszembe jut ennek a hajdúnak a speculatiója: „gyujtogatni, azért, hogy az oltásnál jutalmat kaphassunk.” (No nem hiába nevezik hát ötöt „tüzesesóva” lordnak.)

— — (Hogy híják már azokat a kurta tarisznnyakat, a miknek két ujjá van, aztán az urfiak most módi-ból viselik a tavalyi Attila, Kazinczy helyett.) Azokat úgy híjják, hogy „dzsekk” tanul meg kimondani: — „dzsekk.” (A neve is olyan szép, mint maga.)

— — Hanem az idei borral aligha úgy nem leszünk, mint a melyikről az az adoma támadt, hogy szüretkor kóstolta valaki a szőlőt, s kínálta vele a másikat:

— „köszönöm, nem szeretem az „eczetet pilulában.” — (No legalább kevesebbet fognak kentek majd inni, hála Istennek.) Ne búsulj, nyakunkon maradt a tavalyi bor, hála Istennek.

— No ugyan csak tódul a publikum megnézni azt a sánta embert, a ki fél lábon tánczol. Most már Bécsben is támadt egy utánzója, a ki szinte ajánlkozik fél-lábon negyven perezig elugrálni. — (Már én csak arra vagyok kíváncsi, hogy mikor fognak felléptetni a szinpadra egy siketnémát, a ki operát énekel? meg egy golyvás embert, a ki első szerelmeseket játszik? egyéb érdekest már nem lehet várni.)

— — Dózsa Györgyből operát csináltak. (No az, képzelem, hogy furesán fog énekelni, mikor eleven parázson sütögetik.) De hát még mikor a *kichezettek* elevenen harapdalják! (Tudniillik a kritikusok.)

— — Halljad csak hogyan pingálta egyik bécsi lap a pilulafaló hazafiak neveit megérkezett idegenei közé:

Herr P. von Kulivár, Redakteur, Pest. — F. v. Bulázs, Red. Pest; — Dr. A. v. Szabó, Redakteur Pest. — J. v. Coukaszí, Red. Pest. — J. v. Bulgorszky, Redakteur Pest. — E. v. Áldor, Priv. Pest. — J. v. Komorsy, Ungarn. — S. von Chorini, Red. Pest. — G. v. Varndy, Priv. Pest.

Ugyanezen nagyratisztelt uri neveket illetéknépen adá át a halhatatlanságnak egyik inas gyerekünk, rigmusba foglalva:

A bécsi argonauták.

Jobszti Velies ír ó k, pieziny Áldorral deli Kulesár Szende Kamócsi, Szabó, Linczy, Dobó, Milasin. Ékes Fricz de Balázs s nagy szónoktársa Chorini, Ezt követé Sípós, Várady és Fekete. Nyalka Bulgovszkival a hővérü Czukásy Tamási, Mind fakadó bimbó s tajfii-pilulla vitéz.

Különféle nemei a megbecsülésnek.

Egy magas állásu diplomatáról beszélnek, hogy mikor ebédet ad, a rostbeafét maga szokta felszeletelni, s vendégeit külön megkínálgatja ilyen formán: Az elsőnél:

„Lehetek szerencés, *excellentiádnak* marhahússal szolgálhatni?”

A másodiknál:

„Tetszik *nagyságodnak* marhahús?”

A negyediknél:

„Adjak a *tekintetes* urnak ebből a marhahusból.”

Még alább:

„Kell *önnek* marhahús?”

Legalant, a titkárjának már csak annyit mond, hogy:

„Marhahus!”

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Lakás: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.